

Мариана Тинчева Еклесия
На „бис“ в светлината на
прожекторите

„Да бъде кръстът ви препасан и светилниците ви запалени; и вие ще приличате на ония човеци, които очакват господаря си, кога ще се върне от сватба, за да му отворят веднага, щом дойде и почука. Блазе на ония слуги, чийто господар ги намери будни, кога си дойде; истинна ви казвам, той ще се препаше, и ще ги тури да седнат, и като пресътпи, ще им служи.“

(Лк. 12:35-37)

Лампите в салона бавно угаснаха. С разноцветните прожектори на сцената дойде музика и в светещите кръгове на пода излязоха актьорите: млада жена предвижваше момиче в инвалидна количка; други две млади жени в инвалидни колички застанаха в гръб и започнаха да рецитерат стихотворение от Роберт Бърнс. След последния стих музиката стана силна, динамична, страстна. Сега двете рецитаторки изведнъж обърнаха с ръцете си количките към публиката, за да се види колко хубави са лицата им. Към танца на мелодията се присъедини и екипът на първата количка. Някой от четвъртия ред каза силно: „Те не са инвалиди, такава е ролята им.“ Младите жени от групата за Алтернативен театър започнаха да „танцуват“ в ритъм върху колелата така, че публиката стана на крака и започна да ги аплодира. Всеки момент гостите очакваха двете танцьорки да станат и се поклонят, но дори след последния звук, те седяха в „креслата“ си, усмихваха се, изпращаха благодарност за приема...

Беше вечерта на 2 декември. Дисководещите обявиха, че трети декември е международен ден на хора с увреждания, а те имат същите права да изявяват талантите си както всички здрави хора. По микрофона извикаха на сцената „Веселите момчета“, получили първа награда на международен конкурс за песен. Петте весели момчета бяха доведени от служител в театъра, тъй като певците на състава бяха слепи, не биха могли сами да намерят местата си пред микрофоните. Китаристът засвири, младите мъже запяха в ритъма и така развеселиха публиката, че тя поиска да ги чуе на „бис“ Но веднага след поклона им в осветената сцената излязоха момичета и момчета в костюми, които започнаха да танцуват... Три момчета, 17–20 годишни бяха толкова красиви, стройни, пластични, че можеха да украсяват кориците на луксозни модни издания. Те танцуваха в такта на песента „Една българска роза“, отваряха устата си, като че ли сами я изпълняват, а ръцете им бързо и плавно се движеха в знаци... В първите минути никой не се досети, че тези млади красавици не чуват и дори не могат да говорят; синхронът им с текста беше безупречен. Те бяха великолепни, силни в своята непревземаема, вечна тишина. След последния танц публиката стана на крака, за да ги изпрати. Да, сега те виждаха, ала не чуваха аплодисментите, които викаха „Още! Още!“... Ръководителката на състава им даде знак да започнат втори танц – още по-пластичен и възбуждащ чувствата на хората в салона, които имаха всичко: зрение, говор, слух, здрави крака и ръце...

„Разбира се, че тези момичета не са глухоними!“ – извика отново някой в залата: „Ако не чуват музиката и текста, как ще изпълняват

всичко така перфектно?“

След думите на зрителя се чува първи тактове на латиноамерикански танц и на сцената излязоха три девойки, облечени в червени блузи и черни поли, съпроводени от трима млади мъже в тъмни костюми. Сърцата на актьори и публика започнаха да танцуват в такт с мелодията, но гласът на някой в залата отново извика: „Как тези хора танцуват безгрешно щом се вижда, че очите им са затворени?“

Никой от гостите на вечерта не даде отговор на въпроса, но в очите на много от тях се виждаха сълзи от въпроса: „Нима лишените от зрение, слух, говор, движение могат да бъдат така щастливи, че да подаряват радост на всички?“

Отговорът дойде след минута, когато място на сцената заеха усмихнатите незрящи момичета на състав „Усмивка“ Дисководещите уточниха, че те се явяват пред публика за 108 път, с което са спечелили много награди; издали са собствени певчески албуми... Когато малките незрящи славеи запяха втората си песен: „Дево Богородице, майчице добра, очите ни не виждат, но благодарим за твоята топлина...“ – присъстващите разбраха, че тази благодарност и упование идват от грижовния небесен застъпник на обременените и страдащите – вярата в Бог. Той дава и нужната светлина, и потребното чувство за пълноценност в света на талантите.

След 70 минути песни и танци на хора с увреждания, на сцената излязоха популярните вече „звезди“ – Нилана и дует „Каризма“... Но защо ли след изпълненията им никой в залата не попита „Как е възможно да пеят така?“ Навярно защото блясъкът на тяхната подарена слава беше вече известен и лесен?

Десет минути след края на представлението в голямото фоайе на театъра мъжът от четвъртия ред видя трите млади жени в инвалидни колечки, които танцуваха първи. Той отиде при 30 годишната Вера, провря ръката си под мишницата ѝ, опита се да я вдигне, но не успя: „Нима е истина?“ – след несполучливия си опит той попита на глас.

„Да, – отвърна царствената красавица с дълги коси, върху които можеше да се постави корона за хубост: Вече 13 години живея и танцувам на колела. Мисля така да продължа нататък...“

В Светлината На Прожекторите

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10477>]